

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΟΠΟΙΪΑΝ ΤΟΥ 1912-13

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΒΟΥΛΓΑΡΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Πώς έσώθη ο ταγματάρχης Δούλης. Μιά σφαίρα κατάστη-
θεν. Τς σωτήριο χρυσό ρολόγι. 'Ο ηρωικός Βασίλειος Παλα-
στήρας. Πώς σκετάθηκε. 'Ενα λαϊκό τραγούδι. Τς τετρα-
στιχα τών φαντάρων. 'Ο Βελισσαρίου πού κάνει τούς ευ-
ζώνους Χάρους για τούς Βουλγάρους, κλπ.

Μιά από τις σπουδαιότερες μάχες του 'Ελληνοβουλγαρικού πολέ-
μου είνε και ή του Πρέντελ-Χάν. Στη μάχη αυτή ο ήρωικός ταγμα-
τάρχης του πεζικού Δημ. Δούλης, από τα μέλη της Χειμάρας, δέ-
χθηκε κατάστημα μία σφαίρα, μα έσώθη ως εκ θαύματος, και να
πώς: Στην άριστερή τσέπη του άμπεχόνου του είχε βάλει από προ-
τίτερα το χρυσό του ρολόι, άφορ το τούλιε με τη χοντρή του άσπι-
να άλυσίδα. 'Η σφαίρα λοιπόν έκαμε κομμάτι την άλυσίδα, τρυ-
πησε το ρολόι και σφηνώθηκε στην επιφάνεια του δεικτού.

'Ο συνταγματάρχης Πολιμενάκος, που πολέμησε κι' αυτός στην
πρώτη γραμμή, άντελήφθη τόν τραυματισμό του ταγματάρχου και ει-
δοποίησε τούς γύρω του στρατώνας να τόν άπομακρύνουν από το
πεδίο της μάχης.
— Άποσπώητε, κρύψε ταγματάρχα, του είπαν εκείνοι. Πρέπει
να περιποιηθήτε το τραύμα σας...
'Ο άτρόμητος Δούλης, χωρίς να δώσει προσοχή στις συστάσεις
των, έσκαψε άτάχαρος κάτω και μάζεψε τα κομμάτια της άλυσίδας
άλυσίδας και του ρολογιού, που τα είχε κατα-
στρέψει ή σφαίρα. 'Επειτα έσφιξε με το χέρι
του την πληγή του άπ' όπου είχε άρρήσει να
τρέξει άφθονο αίμα κι' άπομακρύνθηκε με μεγα-
λυπρέπεια και γαλήνη, ενώ γύρω του έπεσαν
βροχή τς έχθρικά βόλια...

'Ενα από τα ήρωικότερα θύματα του 'Ελ-
ληνοβουλγαρικού πολέμου ήταν και ο άσημον-
τος διηγητής Βασίλ. Πλαστήρας, ο οποίος ή-
τηρετόσος στο στρατό ως έφεδρος άντιπολοχα-
γός. Εξαισάκόμενος από άνάγκησιν σ' ένα νοσο-
κομείο, μόλις έμαθε την έναρξη του πολέμου, έ-
τρεξε στο Σόφια του με το κεφάλι δεμένο, χω-
ρίς να έχη γιατροική άκούα καλά, και έπιμον
άτακτιστα του. 'Αλλά σε μία έφροδα κατά του
Κιλιάς, έτραυματίσθηκε έλαφρά στο πόδι και θα-
νάσιμα πάλι στο κεφάλι. Τη στιγμή που τόν έταμνε το φορτίο, οι
στρατιώται του λόχου του τόν ξεπροβόδισαν συγχνημένοι με δάκρυα
στά μάτια.

— Να μην άρρησις, άντιπολοχαγιέ μας!... Σε περιμένουμε να
μπαίμε στη Σόφια!...

'Εκείνος τούς άποχαμετόσος μ' ένθουσιαιδεις χειρονομίες σαν να
θέλε να τούς έμψυχώση στόν άγώνα, επειδή δέν μπορούσε να μι-
λήση.

'Αδικα όμως περιμένα οι στρατιώται το γενναίο άντιπολοχαγό
τους!... 'Υστερα από δύο μέρες ο Πλαστήρας πέθανε από νοσοκο-
μείο της Θεσσαλονίκης! Οι συμπολιεμιαί του όμως δέν υπέφεραν
ποτέ να λησμονήσουν το άδικοζαμένο παλληκάρι. 'Όταν μάλιστα
συνιοιολογήθη ή άνασχωρή και οι όπλιται του 22ου πεζικού συντάγματος
άναπαύονταν στα βουνά της Τρομαριάς, μέσα άπ' τις κατασχερω-
σεις, άντιχούσος ένα μελαγχολικό τραγούδι σε πένθυμο σκατό:

Βάρ' την τρουμπέτα, σολιχτή, τη λεβεντιά που χάθηκε,
και κίμε την να κλέψη, τη γερόδη που άδιήθη,
δ λόχος μας να μαζεντή, και τόν Πλαστήρα πάφωνε
και να μοιρολογήση και πύου δέν ξανάρθε...

Πολύ ένδιαφέροντα είνε και τς στιχογραφήματα που άυτοσχεδια-
ζαν οι πολεμισταί μας όταν άναπαύονταν άπ' τη
μάχη. 'Ενα από αυτά δείχνει την ύπερηφάνεια που
αισθάνονταν οι έξισνοι του τάγματος του Βελισσα-
ρίου, έχοντας έναν τέτοιο άρχηγό:

'Όσοι δέν πολεμήσατε με το Βελισσαρίον
δέν έξερετε τι πάει να πη κακή όχηή Κενρίεν,
πού τα εύζωνάκια ζωντανούς τα κάνει όλα Χάρους
και τα σκορπάει άνάμεσα στους έτιμους Βουλγάρους.

'Επίσης χαριτωμένο είνε και το έξής:

'Εσείς που έχτε παιδιά στο τέταρο το τόγμα
και εις τόν πρώτο λόχο του,μάθετε αυτό το περάγμα
πώς έχον έναν λοχαγό που τότε λέν Σισιμάνη
πού ξέρε για να πολεμά χωρίς πολλούς να χάνη!

πάνω σ' ένα σιδερένιο κρεβάτι κειτόταν ένας άνθρωπος μ' ένα πλα-
τύ, κοκκαλιάρικο πρόσωπο, κατάλυμο σαν νεκρού, πλαισιωμένο με
μεγάλη γενειάδα. Μόλις κατόρθωσα να συγκρατήσω μία κραυγή
τρόμου όταν τόν κίτταξα. Είχα άναγνωρίσει σ' αυτόν τόν 'Αριστέι-
δη Μαγιάρο!...

'Ο άλλος γιαιτός μίς άφησε μένους και ο τραυματίας μου έκανε
νόημα να πλησάσω.

— Είνε καιρός να σας έξοιωλι γηδό, άρχισε να μου λέη με πνι-
μένη φωνή. Αισθάνομαι πώς δέν θα ήσσω άπόψε... Πώς είνε ή γυ-
ναίκα μου;

Τόν διεβεβαίωσα, ψέματα, πώς ήταν καλά.

— Άκούστε με, που είτε έπειτα. Μόλις φύγατε για το Μόναχο
και άνέφρωσα, είδα πως ήμουν κατεστραμμένος ύστερα από την πτω-
χειοι δυό Τραπεζών. Από την μία μέρα στην άλλη δηλαδή βοήθηκα
πάμπωχος και άρχισα να καταψίματα την τύχη γιατί δέν είχα πε-
θάνει. 'Αν πέθανα, ή γυναίκα μου θα έπαυνε ένα μεγάλο ποσό από
μιά άσφαλιστική έταιρία ζωής... 'Εξάφνα μ' έβούηθησε, χωρίς να
τό περιμένο, ή τύχη. 'Ενας άλτης είχε πεθάνει τη μέρα αυτή, που
μου ήμιαζε κάποις. Γιά δικασία φράγκα ο γυιος τόν τόν κούβάλησε
μυστικά στο σπίτι μου. Μαζί με τη γυναίκα μου, παζάμε τότε την
ζωοωδία τόν θανάτου μου... Οι ύπηρέται γελάστηκαν... Βλεπόμα-
στε σιγά με τη γυναίκα μου ως το βράδι που με παρακολούθησατε
με το Φέλιξ. Κατόρθωσα όμως να σας παραπλανήσω στο νεκροτα-
φείο. Είχα πέσει προύαυτα, άνάμεσα σε δυό τάφους... Ειδοποίησα
τότε τη γυναίκα μου να σας διηγηθή ότι έβγαυαν φαντάσματα στο
σπίτι, για να σας παραπλανήσω περισσότερο. 'Απόψε περιμένα στόν
κρηό ύπαινω να φύγετε. Μα με ήδον και με πυροβόλησαν. Κατόρ-
θωσα ώστόσο να διαφύγω και πάλι...

'Ανάσασαν βορεία.

— Τώρα... έξερετε το μυστικό μου... που
είπε. 'Υποσχεθήτε μου πώς δέν θα τό άποκαλύ-
ψετε... Αισθάνομαι πώς θα πεθάνω γρήγορα...

Του έδωσα το λόγο μου... Πράγματι ο Μαγιάρο
πέθανε έπειτα από δυό ώρες.

Την άλλη μέρα πέθανε κ' ή γυναίκα του...
Πέρασαν είκοσι χρόνια από τότε. Κανείς δέν
θυμάται πια τα γεγονότα. 'Οπωσδήποτε στη δι-
ηγήσή μου άλλεξα, όπως είνε ένοητό, τα όνό-
ματα. Z. Z. PEN!

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

Ο ΘΩΡΝ ΚΑΙ Ο ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ

Κατά τα πρώτα χρόνια της βασιλείας του
'Όθωνος στην 'Ελλάδα, επικρατούσε ή συνήθεια να περνούν τόν
'Επιτάφιο της Μητροπόλεως από τα άνάκτορα, από τα οποία έβγαυαν
ο βασιλείς και τόν προσκυνούσε. Κάποτε όμως ο μητροπολίτης 'Α-
θητών 'Ανθωμς άνήγγειλε στο παλάτι ότι ο 'Επιτάφιος στο έξής θα
παρέμενε στην έκκλησία, όπου μπορούσε να πάη και ο βασιλεύς να
τόν προσκυνήση, μαζί με τούς άλλους πιστούς.

'Ο 'Όθων, μόλις το έμαθε αυτό, παραέφθησε τόσο, ώστε ειδο-
ποίησε το μητροπολίτη ότι άν δέν περάσουν τόν 'Επιτάφιο από τα
ανάκτορα, θα στείλη στη Μητρόπολη στρατό για να τόν πάρουν έαυ
της βίας. 'Ο μητροπολίτης, μόλις έλαβε γνώση της άπειλής αυτής,
χωρίς να φοβηθή καθόλου, έστειλε στο Άελλαρχείο του 'Όθωνος την
άκόλουθη γραπτή απάντησι:

«'Ο βασιλείς δύναιτα διά του στρατού τού να άρρήσι τόν 'Επιτά-
φιον. Οι κρατούντες αυτόν ίρεεις δέν θα φέρουν άντίστισιν. 'Αλλά ο
άρχηγός της έκκλησίας θα έπιστρέψει άμέσως εις τόν ναόν και έν
όνόματι αυτής θα άφορσιση τόν βασιλέα και την βασιλείσσαν!

'Ο 'Όθων βλέποντας την τόλμηρή αυτή στάση του μητροπολίτου,
άναγκάστηκε να ένοχοζώση και άργότερα μετανόησε πολύ για την
άσεβή διαταγή του.

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

Ο ΒΙΣΜΑΡΚ ΚΑΙ ΟΙ ΦΑΛΑΚΡΟΙ

'Ο Βισμαρκ, ο περίφημος σιδηρούς άρχικαγκε-
λάριος της Γερμανίας, είχε ιδιαίτερα προτιμησι
στούς φαλακρούς. Οι περισσότεροί μάλιστα από
τούς ύπηρέτες του ήσαν φαλακροί.

— Γιατί προτιμάτε τούς φαλακρούς, πύρρηψ; τόν
έρωτησε μία μέρα κάποις στενός φίλος του.

— Το κάνω για δυό λόγους. Πρώτον, γιατί κ'
έγώ είμαι φαλακρός, όπως βλέπετε...

— Και ο δεύτερος λόγος;

— 'Ο δεύτερος λόγος είνε γιατί με τέτοιους ύπη-
ρέτες δέν ύπάρχει φόβος να πιστώιμε άπ' τά...
μαλιά!...

